

РЕШЕНИЕ

№ 2970

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 22.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **432** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-460/23.12.2020 г. на зам. - директор на ТД на НАП - С. /действащ в качеството на директор на ТД на НАП - С., оправомощен съгласно заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019 г./, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0086703/01.12.2020 г. на П. К. главен публичен изпълнител на НАП - С.. Излагат се доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорените актове, като издадени при липса на мотиви, несъразмерност на обезпечението, несъответствие с целта на закона и превишаване на необходимите мерки на административна принуда. Твърди се, че се затруднява развитието на нормалната търговска дейност на дружеството.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. П. К., който намира за незаконосъобразно постановеното решение. Претендира разноси, за което представя списък.

Ответникът - чрез юрк. И. К., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не изразява становище.

Административен съд – София - град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК,

намери следното:

Жалбата е в срок, подадена от адресат на акта, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

От фактическа страна се установява следното:

В ТД на НАП - С., срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. за събиране на установени и изискуеми публични задължения.

На 26.07.2016 г. е издадено ПНОМ с изх. № С160022-022-0016565/26.07.2016 г. за възбрана върху недвижими имоти, подробно описани в Постановлението.

С жалба от 09.12.2020 г., жалбоподателят подал жалба, с която поискал по административен ред отмяна на наложените с ПНОМ № С200022-022-0086703/01.12.2020 г. обезпечителни мерки.

С оспореното Решение № ПИ-460/23.12.2020 г. на зам. директор на ТД на НАП - С. /оправомощен със Заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019 г. на изп. директор на НАП/, жалбата, в частта срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки по ДОПК с № С200022-022-0086703/01.12.2020 г. на П. К. главен публичен изпълнител на НАП - С. е оставена без уважение като неоснователна.

Не е спорно, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки по ДОПК с № С200022-022-0086703/01.12.2020 г. на П. К. главен публичен изпълнител на НАП С., на осн. чл. 202, ал.1 ДОПК във вр. с чл. 195, ал.1 т.1-3 от ДОПК е наложена обезпечителна мярка - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в касети, включително и съдържанието в касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма] и [фирма] за сумата от 443 548,00 лв. Изпратени са запорни съобщения. Публичните задължения, за които е наложена обезпечителната мярка са предмет на изп. дело №[ЕИК]/2016 г. Задълженията са в размер на 9155,09 лв. в т.ч. главница 6789,58 лв. и лихва. Представена е от ответната страна и Справки за задълженията на лицето, актуални съответно към 02.12.2020 г. и 09.03.2021 г. /л. 77-92 по делото/, в които подробно са описани подадените от лицето данъчни декларации, удостоверяващи процесните задължения.

Няма спор, че посочените публични задължения не са погасени.

В оспореното решение, ответникът се е позовал на разпоредбата на чл. 209, ал.2, т.2 от ДОПК, съгласно която принудително изпълнение се предприема въз основа на декларация, подадена от задълженото лице, с изчислени от него задължения за данъци и осигурителни вноски, поради което е приел, че са налице годни изпълнителни основания за налагане на обезпечителната мярка. Отчел е обстоятелството, че след издаване на ПНОМ публичното вземане не е платено, както и че не са предприети действия от длъжника за погасяване на задълженията, като е направен извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане. Счел е направените доводи от жалбоподателя за неоснователни. Констатирал е, че ПНОМ съдържа необходимите реквизити съгласно чл. 196, ал.1 т-1-9. Не е споделено съображението за изтекла давност, тъй като според административния орган, по направеното волеизявление за изтекла давност е компетентен да се произнесе първо публичния изпълнител и едва тогава неговото действие може да оспори по административен ред по реда на чл. 267 ал.2 от ДОПК. Ето защо е обобщено, че не може да се приеме, че вземанията са погасени по давност в производството по чл.197 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 197 ДОПК, от надлежна страна, чийто законни интереси са били засегнати от издадения от органа индивидуален административен акт, с оглед на което същата е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган. Възраженията за нарушена персонална компетентност съдът приема за неоснователни, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 197 ал.1 от ДОПК, постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с решение. В случая, оспореното решение е постановено от зам. - директор на ТД на НАП - С., но същият е бил оправомощен със Заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019 г. на изп. директор на НАП да изпълнява функциите на директор на ТД на НАП - С.. Представена е по делото оправомощителната заповед.

При издаването не са допуснати нарушения на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила. В нормата на чл. 197, ал.3 от ДОПК са определени условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка. При систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност, изискването за писмена форма, спазване на процесуалните правила при издаването им, съответствието им с приложимите материално-правни разпоредби и съобразяване с целта на закона.

Обжалваното пред административния орган Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, е издадено от компетентен орган –главен публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, определена съгласно чл. 8, ал.1, т.2 от ДОПК и в рамките на правомощията му. Същото е издадено и в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити.

Безспорно е (не се оспорва и от жалбоподателя), че вземанията, послужили като основание за образуване на изпълнителното дело са публични държавни, установени с влезли в сила съдебни актове. В такива случаи и при наличие на условията по чл. 195, ал.ал. 1-4 и ал. 6 ДОПК публичният изпълнител може да издаде постановление за налагане на обезпечителни мерки, което съдържа реквизитите, определени с чл. 196, ал. 1 ДОПК. Принудителното изпълнение върху такива вземания може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 6 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на вземането, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал. 1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ДОПК задължава публичният изпълнител, преди да предприеме реални действия за принудително изпълнение, да изпрати до длъжника съобщение за доброволно изпълнение, със

съдържанието по ал. 2, вкл. предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образоването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV "Действия", Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Налагането на обезпечителни мерки (в случая - Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С200022-022-0086703/01.12.2020 г.) е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото, както вече се каза, след поканата за доброволно изпълнение е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприето последващи действия за принудително събиране на вземането.

Производството по налагане на обезпечителни мерки е започнало въз основа на установено и изискуемо публично вземане по горесцитираното изпълнително дело и в посочения размер.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 2 и чл. 195, ал. 5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл. 197, ал.3, пр.1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото не са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК с процесното постановление заповор на вземанията му от посочените банки. По делото не са ангажирани доказателства от страна на жалбоподателя, в случая длъжника, че същият може да представи обезпечение на дълга си в безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От друга страна, наложените обезпечителни мерки са съобразени с установеното и изискуемо вземане, дължимо от длъжника. Съгласно чл. 195, ал.1 ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от предвидените в чл. 198, ал.1 от същия кодекс обезпечителни мерки.

В настоящия случай предпоставките, обуславящи налагане на обезпечителните мерки, са съобразени от публичния изпълнител. Същият е извършил преценка на въпросните обстоятелства и като е взел предвид размера на публичните задължения и наличните активи на длъжника е формирал обоснован извод за наличие на обезпечителна нужда, като в случая следва да се посочи, че се касае за мерки в защита на публичния интерес предприемани с цел гарантиране на държавата като кредитор с публични вземания. Целта на обезпечителни мерки е да се съхрани имуществото в патримониума на задълженото лице и да му се отнеме възможността да се разпорежи с активите си преди да е започнало процедура по принудителното им събиране.

С цел обезпечаването на публичното вземане, публичният изпълнител е наложил оспорваната в настоящето производство обезпечителна мярка. Правилно решаващият орган е потвърдил обжалваното пред него ПНОМ. Съобразил е, че в случая са налице

предвидените в ДОПК основания за налагане на обезпечителни мерки. В случая не е спорен размера на задължението, като липсват и данни за погасяване на задълженията на жалбоподателя, а и не се твърди противното. Тези обстоятелства обосновават извода за затруднено събиране на дължимите суми без предприетите действия по обезпечаването.

ПНПОМ е мотивирано. Както приходните органи, така и съдът, в производството по чл. 197 ДОПК, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи досежно дължимостта на публичните задължения и техния размер. Преценката в обезпечителното производство се ограничава до възможността да се затрудни събирането на бъдещото публично вземане, като с ограничителната мярка възможно минимално се затрудни дейността на лицето. В случая тази предпоставка е налице – евентуалните бъдещи задължения на лицето са в големи размери, като със запориране на банковата сметка до сумата в размер на евентуалните бъдещи задължения няма данни да се спира извършваната от лицето дейност съгл. чл. 121, ал. 3, изр. 2 ДОПК.

За ревизираното лице е налице възможност да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му – чл. 229, ал. 1 от ДОПК или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяваното му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК. Няма пречка да се подават и последващи искания по чл. 229 от ДОПК в зависимост от конкретните нужди по извършване на плащания.

Във връзка с необходимостта от извършване на проверка спазен ли е принципа на чл. 6 от АПК, настоящият състав намира, че в постановлението и потвърждаващото го решение са изложени достатъчно конкретни мотиви, които да правят обоснован извода, че ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение. Публичният изпълнител е събрал, анализирал и изложил релевантната за събирането на бъдещите вземания информация - данните за имущественото състояние на ревизираното лице, респ. липсата на недвижимо имущество. Въз основа на това, обоснован е изводът на публичния изпълнител, че предварителните обезпечителни мерки са необходими с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Следователно не е нарушен чл. 121, ал. 1 от ДОПК, нито чл. 6 от АПК. В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, посредством които да се установи неговото финансово и имуществено състояние, респективно, че притежава имущество и/или вземания, достатъчни да покрият стойността на очакваните задължения по ревизионен акт.

С оглед на изложеното, жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход от спора, на ответника следва да се присъдят разноски - юрисконсултско възнаграждение, поискани в съдебно заседание, в размер на 500,00 лв., определен съгласно разпоредбата на чл. 8, ал.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.197, ал.2 ДОПК, Административен съд - София град, I отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-460/23.12.2020 г. на зам. - директор на ТД на НАП - С. /действащ в качеството на директор на ТД на НАП - С., оправомощен съгласно заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019 г./, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0086703/01.12.2020 г. на П. К. главен публичен изпълнител на НАП – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 500 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и на основание чл.197, ал.4 ДОПК не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: